

Въ сѣщия мигъ Стефчовъ се зададе, като впиваше ястребови очи въ Марийка. Той бѣше ъ заблѣжилъ и се повръщаше за нея.

— Момиче, какво държишъ въ ржката? попита той.

Марийка поблѣднѣ. Тя се држнх гузно и скри ржката си отдирѣ.

— Дай тая книжка момиче, да ъ видимъ! каза той и пристъпи нѣмъ нея.

Момичето испище, като диво, и фукнх прѣзъ ливадата кждѣ гула.

Тѣмно подозрѣние се исхлуи въ Стефчовата глава. Той разбра, че нѣкаква важна тайна съдържаше записката, съ която бѣгаше уплашеното момиче. Той го позна че е дѣдовото Стояново... Защо дирѣше то Рада и отъ кого носѣше то писмо за нея въ такъвъ единъ часъ? Да ли не е отъ Огнянова? Дали той не е слѣзихлиятъ отъ Балкана бунтовникъ? При тая мисль лицето му свѣтнх отъ зловѣща радостъ и той спогнх Марийка.

Рада въздишаше и слѣдѣше уплашена, Марийка, която, като видѣ биволарчето при гула, върнх се назадъ да бѣга къмъ друга посока. Така тя сама идѣше въ ржцѣтъ на Стефчова, който ъ присрѣщаше тичешката.

Марийка видѣ новата опасностъ, тя испищѣ пакъ, като, че просѣше помощъ противъ жестокия си гонитель...

Стайка, въ голѣмо недоумѣние, гледаше това, което ставаше прѣдъ очитѣ ѣ. Тя не можеше да проникне защо трѣбваше толкосъ на Стефчова книжката; но отъ лицето на Рада тя разбра, че тая книжка не бива да пада въ ржцѣтъ на тоя чловѣкъ. Единъ пхтъ съвѣстѣта ѣ освѣтлена, тя духнх, като лека кошута, прѣзъ ливадата, застигнх Стефчова, дршнх го за сетрето за да го задържи и да даде врѣме на момичето да избѣгне.

Стефчовъ се обврнх и изгледа селянката. Той не можеше да повѣрва очитѣ си на такава дързостъ.